

Sygn. akt II K 175/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2017 roku

Sąd Rejonowy w Otwocku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Kamila Różańska

Protokolant: Jolanta Olszewska

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 25 września 2017 r.

sprawy S. N., s. W. i E. z d. C., ur. (...) w W.,

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 01 lutego 2015r. w O. woj. (...) znieważył słowami wulgarnymi funkcjonariusza Policji sierż. S. S., podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych,

tj. o czyn z art. 226 § 1 k.k.

II. w dniu 01 lutego 2015r. w O. woj. (...) znieważył słowami wulgarnymi funkcjonariusza Policji sierż. J. P., podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych,

tj. o czyn z art. 226 § 1 k.k.

orzeka

1. na podstawie art. 66 § 1 k.k. i art. 67 § 1 k.k. w zw. z art. 4 §1 kk postępowanie karne wobec S. N. warunkowo umarza na okres próby 1 (jednego) roku,

2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. kwotę 708,48 (siedemset osiem 48/100) złotych, w tym kwotę 132,48 (sto trzydzieści dwa 48/100) złotych tytułem należnego podatku VAT w wysokości 23 %, za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną oskarżonemu z urzędu,

3. na podstawie art. 629 k.p.k. i art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego opłatę w wysokości 60 (sześćdziesiąt) złotych i obciąża go pozostałymi kosztami sądowymi w kwocie 216,46 (dwieście szesnaście 46/100) złotych.

Sygn. akt II K 175/15

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W nocy z 31 stycznia 2015 roku na 01 lutego 2015 roku funkcjonariusz Policji sierż. S. S. oraz sierż. J. P. pełnili służbę patrolową. Około godziny 0:55 z polecenia oficera dyżurnego, funkcjonariusze udali się na ulicę (...) w O., gdzie Z. B. zgłaszała uszkodzenie mienia. Po przybyciu funkcjonariuszy na miejsce, Z. B. oświadczyła, że jej sąsiad S. N. wybił jej szybę w oknie uderzając w nią ręką. Wobec powyższego funkcjonariusze policji udali się do lokalu nr (...) zajmowanego przez S. N.. W drzwiach wejściowych do budynku również była wybita szyba, zaś na podłodze widoczne były ślady krwi prowadzące do lokalu nr (...). Funkcjonariusze zapukali do mieszkania, a drzwi otworzył S. N.. Mężczyzna znajdował się pod wyraźnym wpływem alkoholu. W mieszkaniu przebywała także konkubina S. N. – E. M., zaś po pewnym czasie przyjechali także jego rodzice. W trakcie rozmowy z funkcjonariuszami, mężczyzna

potwierdził, że to on wybił szybę w drzwiach wejściowych do budynku oraz okno sąsiadki, ponieważ był zły na sąsiadów puszczających głośno muzykę. Funkcjonariusze widząc krwawiącą rękę mężczyzny wezwali na miejsce pogotowie, zaś ratownicy po przybyciu opatrzyli rękę S. N.. Funkcjonariusze następnie poinformowali mężczyznę, iż zabierają go do KPP w O. celem przeprowadzenia badania alkomatem. S. N. był pobudzony, używał wulgaryzmów, uderzał ręką w stół, jednak zachowania te nie były skierowane wobec obecnych osób. Wychodząc z mieszkania funkcjonariusze założyli mężczyźnie kajdanki. Po przybyciu na komendę, w czasie oczekiwania na badanie stanu trzeźwości, S. N. stał się agresywny. Mężczyzna zaczął stawiać bierny opór, nie reagował na polecenia. Krzyknął znieważające słowa do sierż. S. S. „pierdol się ty pało, mam cię w dupie psie jebany”, zaś do stojącego obok sierż. J. P. „a ty co kurwo się gapisz, ty psie jebany”. S. N. kilkakrotnie bezosobowo krzychał „spierdalać chuje jebane”. Wówczas funkcjonariusze poinformowali S. N., iż zostaje zatrzymany za ich znieważenie, na co on stwierdził „w chuju to mam”. Z uwagi na stan upojenia S. N. nie udało się przeprowadzić badania stanu trzeźwości alkomatem, w związku z czym został przewieziony do szpitala przy ulicy (...) celem pobrania krwi do badania. W związku z obrażeniami ręki zatrzymanego, lekarz dyżurny nie wyraził zgody na jego osadzenie, dlatego został on zwolniony i przykazany pod opiekę znajdującym się na miejscu rodzicom i konkubinie.

Jak wynika z aktualnych danych o karalności oskarżony S. N. nie był karany.

W wyniku przeprowadzonej mediacji między oskarżonym a pokrzywdzonymi została zawarta ugoda mediacyjna. Oskarżony wpłacił na rzecz pokrzywdzonych usilone kwoty po 300 złotych. W związku z zawartą ugodą pokrzywdzeni wnieśli o warunkowe umorzenie postępowania.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

wyjaśnienia oskarżonego S. N. (k. 16-19), zeznania pokrzywdzonego S. S. (k. 4), zeznania pokrzywdzonego J. P. (k. 7) oraz dokumenty w postaci: sprawozdania z przeprowadzonych badań (k. 24), danych o karalności oskarżonego (k. 143), sprawozdania z postępowania mediacyjnego (k. 116), ugody mediacyjnej (k. 117), informacji (k.119).

Oskarżony S. N. przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożył wyjaśnienia. Oskarżony wyjaśnił, że w dniu zdarzenia był na imprezie i przesadził z alkoholem. Nie pamiętał całego zdarzenia, nawet tego jak wrócił do domu. Jedynie od swojej konkubiny wie, że po powrocie do domu coś mu strzeliło do głowy, chciał się rozmówić z sąsiadem. Poszedł do niego do domu, jednak nikt nie otworzył drzwi, więc oskarżony wyszedł przed dom i krzychał do sąsiada by ten wyszedł. Ktoś wówczas wezwał policję. Nadto miał rozciętą rękę, ponieważ trzasnął drzwiami zbijając szybę, którą następnie chciał pozbić. Oskarżony stwierdził, że podobno zbił także szybę w mieszkaniu sąsiadki. Kiedy przyjechała policja, oskarżony był już w mieszkaniu. Został zabrany na komendę lub do szpitala (nie wiedział dokładnie). Oskarżony stwierdził, że skoro policjanci twierdzą, że wyzywał ich, to chyba tak było, jednak on tego nie pamięta, ponieważ był tak pijany.

W powyższym stanie faktycznym Sąd zważył, co następuje.

Wydany przez Sąd wyrok został poprzedzony analizą całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej. Przeprowadzone na rozprawie dowody zostały poddane swobodnej ocenie uwzględniającej zasady logicznego myślenia, wiedzę oraz wskazania doświadczenia życiowego.

Za wiarygodne w całości Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego S. N.. Wyjaśnienia te są bowiem spójne i logiczne. Oskarżony przyznał, że nie pamięta przebiegu zdarzenia z uwagi na stan nietrzeźwości. Natomiast przyznał się do winy, opisał wszystko co mu wiadomo odnośnie zdarzenia – zaznaczając, że wiedzę tę posiada wyłącznie z relacji konkubiny. W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego są szczerze i jasne, brak jest podstaw do ich kwestionowania.

Sąd za wiarygodne w całości uznał zeznania pokrzywdzonych S. S. oraz J. P.. Zeznania te są spójne i logiczne, a ponadto wzajemnie się potwierdzają. Świadkowie dokładnie i szczegółowo opisali przebieg zajścia z dnia 01 lutego 2015 roku. Zeznania świadków Sąd poczytał za szczegółowe i szczerze. Oskarżony nie kwestionował prawdziwości

relacji przedstawionym przez pokrzywdzonych. Wobec powyższego Sąd nie znalazł żadnych podstaw by kwestionować wiarygodność zeznań złożonych przez S. S. oraz J. P..

Sąd uznał za w pełni wiarygodną również dokumentację zgromadzoną w aktach sprawy. Dokumenty te zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby i żadna ze stron nie kwestionowała ich wiarygodności ani autentyczności, a w połączeniu z pozostałym, uznanym przez Sąd za wiarygodny materiałem dowodowym, dokumenty te pozwalają na odtworzenie rzeczywistego i pełnego obrazu czynów popełnionych przez oskarżonego.

S. N. został oskarżony o czyny z art. 226 § 1 k.k.

Czyn określony w art. 226 § 1 k.k. popełnia ten, kto znieważa funkcjonariusza publicznego lub osobę do pomocy mu przybraną, podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych. Przedmiotem ochrony art. 226 § 1 k.k. są godność i powaga funkcjonariusza lub osoby mu przybranej, a pośrednio powaga organu, który reprezentuje lub godność i powaga konstytucyjnego organu Rzeczypospolitej Polskiej. Czynność sprawcza polega na znieważaniu. Penalizacji na podstawie w/w przepisu podlega znieważenie funkcjonariusza podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych. Zniewaga może przybierać postać lżenia, wyszydzania, a nawet lekceważenia.

W ocenie Sądu nie ulega żadnej wątpliwości, iż oskarżony dopuścił się znieważenia funkcjonariuszy Policji. Przede wszystkim oskarżony miał świadomość, że osoby, wobec których użył słów wulgarnych były funkcjonariuszami publicznymi – tym bardziej, że do znieważenia doszło w KPP w O.. Jednocześnie skoro oskarżony zdawał sobie sprawę, że pokrzywdzeni są funkcjonariuszami publicznymi nie ma wątpliwości, że świadomie kierował swoje znieważające słowa do osób, o których wiedział, że znajdują się na służbie, bowiem oczekują z nim celem wykonania czynności z jego udziałem. Wszystkie powyżej opisane okoliczności wskazują na to, że oskarżony znieważał funkcjonariuszy Policji w związku i podczas pełnienia obowiązków służbowych. Nazwanie funkcjonariuszy słowami wulgarnymi zacytowanymi w uzasadnieniu niewątpliwie było znieważeniem polegającym na chęci wyrażenia pogardy dla jego adresatów. Dlatego też Sąd uznał oskarżonego S. N. za winnego tego, że w dniu 01 lutego 2015 roku w O. znieważał słowami wulgarnymi funkcjonariuszy Policji sierż. S. S. oraz sierż. J. P. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych, tj. czynów z art. 226 § 1 k.k. Oskarżony działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim.

Sąd uznał, że zarówno okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu, jak też jego wina, nie budzą wątpliwości. Jednocześnie Sąd oceniając winę i stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez S. N. czynu doszedł do wniosku, iż nie są one znaczne, co pozwalało na zastosowanie instytucji warunkowego umorzenia postępowania. Sąd miał na uwadze, iż znieważenie polegało na wypowiedzeniu jednego wulgarnego zwrotu w stosunku do każdego z funkcjonariuszy. Pozostałe wypowiedziane słowa wulgarnie nie były skierowane do konkretnych osób. Zatem sposób popełnienia tego czynu nie był drastyczny. Oskarżony nie zachowywał się przy tym agresywnie fizycznie i w żaden inny sposób nie znieważał funkcjonariuszy. Rozmiar wyrządzonej szkody nie jest znaczny.

W ocenie Sądu postawa oskarżonego, dotychczasowy sposób życia oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste pozwalają przyjąć, iż pomimo warunkowego umorzenia postępowania oskarżony będzie przestrzegał porządku prawnego i nie popełni przestępstwa. Jak wynika z informacji o karalności oskarżonego na dzień wydania wyroku nie był on karany. Zdarzenie będące przedmiotem niniejszego postępowania miało w ocenie Sądu charakter incydentalny. Niezwykle istotne jest także, iż na wniosek oskarżonego Sąd skierował sprawę do postępowania mediacyjnego. W wyniku przeprowadzonego postępowania mediacyjnego pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonymi S. S. oraz J. P. zawarta została ugoda mediacyjna, w ramach której oskarżony przeprosił pokrzywdzonych i zobowiązał się do wpłaty na ich rzecz kwot po 300 złotych tytułem zadośćuczynienia w nieprzekraczalnym terminie do 31 maja 2017 roku. Oskarżony za pośrednictwem mediatora w wyznaczonym terminie wpłacił w/w kwotę na rzecz pokrzywdzonych.

Z powołanych wyżej powodów, w ocenie Sądu w przypadku oskarżonego S. N. zostały spełnione wszystkie przesłanki pozwalające na warunkowe umorzenie postępowania karnego. Tym samym, Sąd uznał, że wobec oskarżonego można postawić pozytywną prognozę kryminologiczną i założyć, że więcej nie wróci na drogę przestępstwa.

Stosując wobec oskarżonego instytucję warunkowego umorzenia postępowania, Sąd poddał oskarżonego pod okres próby wynoszący 1 rok. Okres próby ma na celu przede wszystkim wychowawcze działanie na sprawcę oraz weryfikację postawionej wobec oskarżonego prognozy kryminologicznej. Sąd uznał, że zasadne będzie weryfikowanie zachowania oskarżonego przez okres 1 roku. Będzie to zarazem czas, w którym oskarżony przemyśli swoje zachowanie, wyciągnie właściwe wnioski.

Zaznaczyć jednocześnie należy, iż orzekając w niniejszej sprawie Sąd zastosował przepisy ustawy Kodeksu karnego w ich brzmieniu sprzed wejścia w życie w dniu 01 lipca 2015 roku ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.396). Zgodnie bowiem z art. 4 § 1 k.k. jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie ustawa obowiązująca poprzednio jest właśnie względniejsza dla oskarżonego. Oskarżony czynu dopuścił się w dniu 1 lutego 2015 roku. Zgodnie z wcześniejszym brzmieniem art. 67 § 1 k.k. warunkowe umorzenie postępowania następuje na okres próby wynoszący od 1 roku do 2 lat i biegnie od uprawomocnienia się orzeczenia, zaś obecnie okres próby wynosi od 1 roku do 3 lat. Nie ulega zatem wątpliwości, iż w niniejszej sprawie względniejsza dla oskarżonego S. N. jest ustawa poprzednio obowiązująca – obowiązująca w czasie popełnienia przez niego czynu zabronionego.

Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. wynagrodzenie w kwocie 708,48 złotych, w tym wartość 23 % podatku VAT tytułem nieopłaconej przez oskarżonego pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Wartość tej kwoty obliczona została zgodnie z przepisami Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 02.163.1348 z późn. zm.).

Sąd na podstawie art. 629 k.p.k. i art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego opłatę w wysokości 60 złotych i obciążył go pozostałymi kosztami sądowymi w kwocie 216,46 złotych.